

război al gândurilor, îi rămânem credincioși lui Dumnezeu, dar, în același timp, simțim că Domnul nu ne aude, că El nu este cu noi. Iată ce înseamnă crucea! Sau un alt exemplu: Domnul ne încearcă prin boli, iar noi le primim cu bucurie, suferim mult, dar nu ne plângem, ci ne bucurăm împreună cu toți. Iată ce înseamnă să-ți accepți crucea! Dar când ne aflăm într-o stare deplorabilă, deoarece ne-am creat singuri această viață vrednică de plâns, aceasta nu este cruce. Sunt doar niște greutăți pe care trebuie să învățăm să le înfruntăm.

Dacă avem de gând să ne petrecem toată viața în așa fel încât purtarea noastră să depindă de modul în care ne tratează ceilalți

oameni, vom înnebuni. Deoarece toți oamenii sunt mânați de propria nebunie. De exemplu, mergem pe culoar și cineva trece pe alături fără să ne observe, fără să ne spună vreun cuvânt. Și „eul” nostru o ia razna. Ne gândim: „De ce nu mă place? De ce este supărat pe mine? Și, în general, nici mie nu prea îmi plăcea de el. Cine se crede?” Iată că a și apărut dușmănia. Dar noi nu vedem că acel frate al nostru duce un război interior. Da, poate că fratele ne pare respingător, dar și în acest caz trebuie să-i răspundem cu dragoste. Asta înseamnă crucea.

Sursa: **Schiarhimandritul Ioachim Parr, Să nu preferi nimic iubirii lui Hristos, vol.1,** Editura Egumenița

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 18 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 22 septembrie	18:00	Vecernia
Duminică 23 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 18-a după Rusalii
	21:00	Priveghere: Vecernia, Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Siluan Athonitul

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online sau să verificați sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă ai văzut vreun om care are pretenții de la alții și nu de la sine, să știi că acela este vătămat (adică este bolnav duhovnicește).”

– Părintele Iosif Vatopedinul

Nr. 265 / 17 septembrie 2018

SFÂNTA CRUCE SEMN DE BIRUINȚĂ

„...lumea este răstignită pentru Mine și Eu pentru lume” (Galateni 6,14)

Prin unele mănăstiri se mai întâlnește o icoană veche înfățișând un călugăr răstignit. În fiecare mână răstignitul ține câte o lumânare aprinsă, iar deasupra capului lui, Mântuitorul ține mai multe cununi. Dacă privești mai de aproape, vezi că la diferite părți ale trupului celui răstignit sunt scrise stihuri din psalmi. Astfel, la mâini este scris „făclie picioarelor mele este legea Ta și luminează cărărilor mele”; la ochi scrie „ochii mei pururea spre Domnul”; la gură, „gura mea va grăi înțelepciune”; la piept, „în inima mea am ascuns cuvintele Tale”; la picioare, „pe calea poruncilor Tale am alergat”; la genunchi: „genunchele mele au slăbit de post.”

De o parte și de alta a celui răstignit se află opt fiare înfricoșate, care îi dau asalt cu sulite și cu săgeți, strigând: „Coboară-te de pe cruce! Coboară-te de pe cruce!”; iar numele fiarelor sunt scrise chiar pe ele: duhul

PĂRINTELE PETRONIU TANASE

1914 – 2011

SFÂNTUL MUNTE ATHOS
SCHITUL PRODROMUL

lăcomiei, duhul curviei, al mâniei, al iubirii de arginți, al întristării, al trândăviei, al slavei deșarte și al mândriei.

Am adus înainte aceasta icoană pentru că ea ne ajută foarte bine să înțelegem cuvântul apostolului către galateni: „...lumea este răstignită pentru Mine și Eu pentru lume.” Oare ce vrea să spună apostolul când zice: „Eu sunt răstignit pentru lume?” Fără îndoială că un lucru de taină, pentru că cel răstignit nu mai poate spune despre sine că este răstignit, și nici apostolul Pavel, noi știm bine că nu a fost vreodată răstignit, ci a murit de sabie.

Ca să înțelegem vorbirea Apostolului, să ne uităm la un răstignit și să vedem care sunt chinurile lui. Țintuit de mâini și de picioare, cel răstignit nu mai poate mișca și această stare îi mărește îngrozitor chinurile; suferințele răstignitului sunt înspăimântătoare: omul moare puțin câte puțin și vede moartea cum vine sigură, fără nici o nădejde de izbăvire. Nemișcare totală, suferințe grozave și moartea - aceasta este starea celui răstignit.

Lumea, față de care apostolul este răstignit, are mai multe înțelesuri: oamenii ceilalți, în afară de noi. Se zice: „gura lumii”, sau „zice lumea”, despre o vorbă care circulă. Deci, prin lume mai înțelegem și mulțimea lucrurilor care ne înconjoară, lumea materială, lumea vegetală, lumea animală. Și mai înțelegem prin lume mentalitatea omului legat de cele materiale, împătimit de lucruri, lumea de păcat.

În acest înțeles, diavolul este „stăpânitorul acestei lumi” (Ioan 14,30), iar „Mântuitorul este Cel ce a biruit lumea” (Ioan 16, 33). În acest din urmă înțeles este luată lumea față de care s-a răstignit Apostolul.

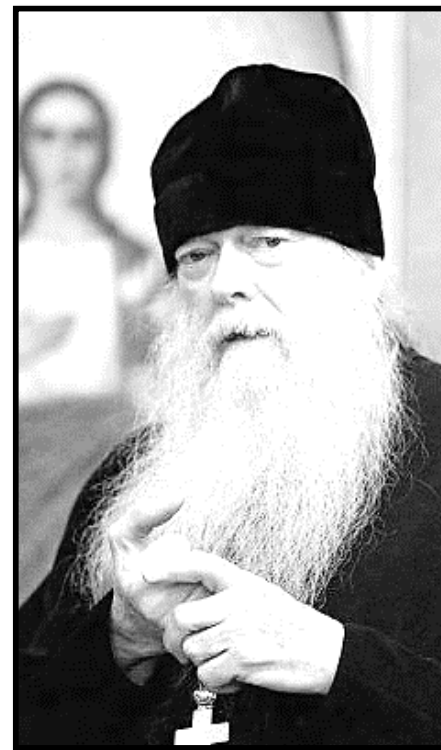
A fi răstignit față de lume, deci, înseamnă a fi nemișcat față de păcat, a suferi împotriva lui până la moarte. Din pricina păcatului din noi, omul este înclinat, trup și suflet, spre lumea păcatului, dorește, pofteste cele frumoase și bune ale lumii. Trebuie deci, răstignită această poftă păcătoasă, oprită, biruită. [...]

„Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda cu altceva”, zice apostolul, „fără numai cu Crucea Domnului, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume” (Galateni 6, 14). Crucea Domnului este deci aceea cu care noi putem săvârși aceasta îndoită răstignire, a noastră și a lumii. De aceea, Apostolul se laudă cu ea și Mântuitorul ne învață că nu putem merge pe urma Lui decât purtând Crucea. Viața creștină este viață de răstignit. Dar până să fii răstignit pe Cruce, trebuie multă vreme să purtăm Crucea, să ne luptăm cu răul până la sânge, să ne luptăm cu duhurile cele rele, să răbdăm multe necazuri, îndreptând toate lucrările simțurilor și ale minții spre cele bune, cum ne învață stihurile din psalmi, în icoana călugărului răstignit.

Răstignirea vine abia la urmă, iar când am ajuns acolo, izbăvirea este aproape: Mântuitorul stă cu cununile întinse, gata să încununeze pe cel biruitor. Crucea este semn de luptă, dar totodată de biruință și de

încununare. De care să ne învrednicească și pe noi Domnul cu harul și cu puterea Sfintei Sale Cruci. Amin.

Sursa: crestinortodox.ro

SCHIARHIMANDRITUL
IOACHIM PARR

MĂNĂSTIREA „SFÂNTA
CUVIOASĂ MARIA EGIPTEANCA,
DIN NEW YORK

CRUCEA ESTE IUBIREA
DESĂVÂRȘITĂ

Viața creștină înseamnă
împlinirea vieții. Însă ea este

imposibilă fără acceptarea de bunăvoie a crucii, iar această cruce nu ne-o alegem singuri. Ea ni se dă. Noi nu putem să spunem: „Mie mi-ar plăcea crucea aceasta sau aceea.” Noi putem doar să primim ceea ce ne trimite Domnul.

Dacă nu suntem suficient de maturi, dacă nu am învățat să iubim, atunci apare o oarecare dificultate și anume - credem că necazurile pe care le avem, durerile, suferințele a căror cauză se află în noi înșine reprezintă crucea noastră. Dar nu asta este crucea! Asta este ceea ce ne pricinuim noi înșine. Nu ne rugăm, suntem mândri, ne încredem în propriile puteri, suntem samavolnici (*abuzivi*), judecăm, suntem chinuiți de propriile patimi, de mânie, de poftă trupească, ură, gelozie, zgârcenie. Patimile ne împing spre nebunie. Nu iubim, judecăm, cădem în toate aceste păcate și în același timp nu ne rugăm - acesta este motivul pentru care suferă sufletul nostru. Cădem în deznădejde, stăm la îndoială, ne facem griji, ne supărăm pe ceilalți, nu îi iubim, nu avem încredere în ei. Însă asta nu este crucea. Este iadul pe care ni-l facem noi înșine.

Crucea este iubirea desăvârșită către aproapele. Este atunci când iubim pe cineva în întregime, absolut, chiar și atunci când acela nu are ochi să vadă. Este atunci când le slujim oamenilor, iar ei ne urăsc. Când încercăm să fim creștini, iar oamenii râd de noi. Când petrecem neîntrerupt în rugăciune, fără să simțim că Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre. Sau purtăm un